
Bertók László

AHOGY MENNEK EL A HAJÓK

Előbb az előttem valók,
aztán az utánam jövők.
Ahogy mennek el a hajók,
ahogy tengerré lesz a föld.

Ahogy lépek egyet előbb,
aztán megállok ugyanott.
Ahogy ott hagynak a menők,
és hallom is, hogy maradok.

Előbb, hogy mindenki halott,
aztán, ahogy a perc kiköt.
Mintha egy görög darabot,
s az a vége, hogy ott ülök.

Ahogy csipkedi, csöppre-csöpp.
Tisztul szememben a homok.

NÉZEM A MOHÓ FEKETÉT

A vörös, a sárga, a kék,
az oda-vissza hófehér,
éhes macskát szürke egér,
nézem a mohó feketét.

A többi az mind keverék,
vagy majdnem az, mert csupa vér.
A tudomány is annyit ér,
mossa a vérben a mesét.

S hogy a szivárvány színe hét.
Hét vagy hat? De honnan a fény?
Fönt a narancs, mint a tenyér?
Lejjebb a zöld, mint a kerék?

S a fönt is, lent is feketébb?
Milyen ibolyán túli szél?

A CÉLOK HELYETT A HELYEK

Az utak, hogy tüzet viszek.
A perc, hogy csak addig ne, míg.
A menny, ahogy nehezedik.
A pokol, ahogy fűtenek.

A végtelen, hogy meg lehet.
A második, a harmadik.
A félelem, hogy valakik.
A lobogásban a meleg.

A hólyagok, hogy senkinek.
A kályhától a falakig.
A fűjják csak, de nem viszik.
A célok helyett a helyek.

A jaj, megint csak egy meg egy.
A kezemtől a kezedig.

A KEZEM, AHOGY OTT HAGYOM

Akkor inkább az unalom.
A helyben forgó nyári ég.
Millió fűszáלבól a rét.
Feküdni a múltó napon.

A kezem, ahogy ott hagyom.
A lassú hullám, hogy ne még.
Egy régi Rippl-Rónai-kép.
Egy öregasszony, nem tudom.

Akkor mint az imamalom.
Hogy legalább a szövegét.
Érezni, hogy leáll a gép.
Csodálkozni ugyanazon.

Akkor inkább a monoton.
Ahogy önmagát veri szét.